

Nieuwjaarsbrief van onze voorzitter

Beste vrienden,

In de eerste plaats een “Warmste Dankuwel” voor Marcel, Ludo en Tony die, in dit toch wel ‘---’ jaar, maand op maand zijn blijven zorgen voor onze “Eigen Krabbels” dwars tegen de Coronagolven in: een weerzien van oude vrienden, herbeleven van voorbije concerten, een klankbord hoe vrienden de lockdown ervaren en ons zijn blijven informeren over het wel en wee van onze kring.

Niet makkelijk als zowat alles wegvalt waarover je normaal zou schrijven: een Russisch concert in de lente, een deelname aan Singing Brussels met een optreden in de Bozar, de viering van 50 jaar Radeske en als uitsmijter, een kerstconcert met Marcanto. Verder dan de werktitel – (met je knuffel ...) Onder een dekentje – zijn we helaas niet geraakt. Maar geen nood, dit houden we voor u nog in petto voor betere tijden.

Maar het was niet alles kommer en kwel het afgelopen jaar.

In het begin was het zelfs zalig, die rust, het mooie lenteweer, tijd zat om te wandelen, te fietsen, lekker te eten en genieten van een lekker wijntje, flessen die al jaren lagen te wachten voor deze periode. We hadden nog niet in de mot dat we nu op een andere manier contact met elkaar moesten zoeken, eens wat meer bellen of video chatten met elkaar. Gaandeweg kwam de moppentrommel op gang in de WhatsApp groep van de kring. In de zomermaanden zijn we zelfs een paar keer kunnen samenkomen om een frisse pint te drinken met elkaar en wat bij te praten. Even zag het ernaar uit dat we zelfs terug samen zouden kunnen gaan zingen, maar dat bleek, terecht, voor de meesten van ons een brug te ver, zeker met de tweede golf die er zat aan te komen.

Een paar essentiële verplaatsingen naar Radeske konden wel doorgaan o.a voor het ontsmetten tijdens de kampwissels en voor dringende onderhoud werkzaamheden. Hier ook een “soeperdankuwel” voor Luc K. die het mogelijk heeft gemaakt dat gans de zomer de kampen zijn kunnen blijven doorgaan, een welgekomen uitlaatklep voor vele jongeren.

We konden dit jaar dan wel wat minder zingen, wandelen des te meer. Spijtig genoeg (nog) niet in groep, anders hadden we ook op die manier meer kring kunnen vormen. Misschien een goed voornemen voor 2021.

Als “Wandel-kring” kunnen we maar blij zijn dat mede door Corona 1600 voetbalvelden aan natuurreservaat zijn bijgekomen in Vlaanderen. Zo is b.v. 232 hectare palend aan de Kalmthoutse Heide extra erkend. En volgens het Vlaams regeerakkoord gaat er tegen 2030 tienduizenden hectare bos bijkomen. Geen overbodige luxe, zo hebben we kunnen vaststellen in de voorbij periode op de drukbevolkte wandelwegen.

Ook in de scholen, waarin velen van ons toch nog nauw betrokken blijven, waaide er een frisse wind, gingen ramen en deuren wagenwijd open en maakte het aanbod aan digitaal lesmateriaal een sprong vooruit. Hopelijk blijft die aandacht voor goed verluchte klassen, wat bovendien 10% leerwinst geeft, een verworven recht.

Zo heeft elk nadeel dus een voordeel.

Al onze hoop voor de toekomst is nu gericht op het vaccin. En ... mogelijk speelt nu de gemiddelde leeftijd van onze kring in ons voordeel en zijn de meesten van ons tegen eind mei gevaccineerd en kunnen we wat geruster opnieuw met elkaar omgaan.

Waarschijnlijk kunnen we dit jaar dan ook nog starten met het instuderen van het Gloria van Vivaldi dat we samen plannen uit te voeren met Alma Musica van zodra dit terug mag. Het kerstconcert plannen we veiligheidshalve voor 2022. De viering van 50 jaar Radeske zal een dubbeltje op zijn kant worden om dit nog in 2021 te vieren en zal waarschijnlijk ook verhuizen naar 22, we zien wel. De zolderzangers, je weet wel, een bont groepje zangers dat ‘grungblavers’ zingt voor de derde leeftijd, zien de toekomst rooskleuriger in en hebben alvast een aantal uitvoeringen op het einde van het jaar in hun agenda’s staan. Het kerstzingen in de straten van Antwerpen zal waarschijnlijk ook wel opnieuw kunnen doorgaan.

In Radeske bereiden we ons voor op de vijfjaarlijkse controle door de brandweer, je weet wel, de beruchte controle die bijna een einde maakte aan de droom van Kamiel en alles in gang zette om Radeske om te bouwen tot wat het nu is: een kampplaats die mag gezien worden en waarop we fier mogen zijn. Met wat geluk krijgt de keuken dit jaar een upgrade, komen er nieuwe vries- en koelkasten en een heuse vaatwasser.

En zo zou ik het jullie ook aanraden: wie nog een klus te doen heeft, begint er beter nu aan, want er gaat binnenkort tijd te kort zijn om alle uitgestelde feestjes, afscheidsvieringen, verjaardagen en jubileums in te halen.

Rest mij nog om jullie allemaal een gezond 2021 toe te wensen naar lichaam en geest.

Van “Blijf in uw kot” naar “Kom uit uw kot”

Blijf **Zingen** met je kleinkinderen, onder de douche of tijdens het beluisteren van een streepje muziek,

Blijf **Wandelen** en genieten van de prachtige natuur in je buurt,

Blijf hunkeren naar het licht, de warmte van een ontmoeting en het samenzijn in **Kring**.

Alles komt goed.

Een buitengewoon 2021

Jullie toegenegen voorzitter.
1 januari 2021.

Jos Willems:

“Meer fierheid

zou

koorniveau

nog optillen”

Hij is al een kleine tien jaar geen lid meer van ons mannenkoor, maar hij heeft er zo'n groot deel van zijn jeugd en van zijn verder leven aan gegeven, dat heel wat leden voor hem nog 'vrienden voor het leven' gebleven zijn. Hij wil dan ook niet dat een aantal verschillen van mening doorheen de jaren dusdanig zouden ontsporen, dat hij zijn goede verstandhouding en zelfs nog de regelmatige bijeenkomsten zou moeten missen.

Nee, de 67-jarige Jos Willems is eigenlijk nog een echte ZWK'er. En dat de muziekmicrobe door hem en ook door zijn pas met pensioen gegane echtgenote Lin Renders zal doorgegeven worden aan de kleinkinderen (vier, en binnenkort vijf), staat als een paal boven water.

Jos zelf komt trouwens uit een muzikaal nest. Zijn vader zaliger was ooit zelf nog lid van de Wandelkring. Oudste zus Lida, tweede oudste zus Julia (getrouwd met

ex-Wandelkringer Wim Pilate) en jongste zus Magda (gehuwd met ex-Wandelkringer Eddy Janssens) waren jarenlang met veel plezier lid van het Sint-Godelievekoor. En ook zijn jongere broers Wim en Luc behoorden vele jaren tot ons kring. Ze komen intussen opperbest met mekaar overeen, maar wie erbij was, kon zijn ogen niet geloven hoe Jos en Wim soms als razende veulens door het zand rolden, intussen mekaars lichaamsdelen toetakelend alsof het een zaak op leven en dood gold.

“Ik krijg dat verhaal nog regelmatig voor de voeten geworpen, maar eerlijk gezegd herinner ik me die vechtpartijen niet. We waren wel twee keikoppen en in leeftijd verschilden we een pak met Luc, die trouwens een karakter had om nooit te revolteren. Maar wij twee: het zal wel gekletterd hebben, maar het is allemaal weer goed gekomen,” weet Jos, die intussen zeven jaar met pensioen ging na een carrière als kinesist, leraar L.O. en nog een pak bezigheden in het onderwijs. Ook al veertig jaar getrouwd met zijn Lin.

Had zij ook iets met de Wandelkring te maken, want een zekere inteelt was de zangers niet vreemd in die tijd?

“Nee. Helemaal niks. Om leider te worden op een ZWK-kamp moest je eigenlijk geen opleiding hebben, maar toen ik ook als leider wilde meegaan op C.M.-kamp (Christelijke Mutualiteiten), moest ik eerst een (hulp)-monitorkamp volgen met sport, kennis van de natuur, een beetje psychologie, waaraan heel wat toekomstige monitoren deelnamen. Lin was daar ook bij, maar mekaar echt kennen, zat er toen niet in. Dat gebeurde pas een jaar later, toen Lida een veertiendaagse reis organiseerde naar Wales en waar ik één van de twee deelnemende jongens bleek. Op die twee weken heb ik Lin veel beter leren kennen en enkele jaren later zijn we getrouwd. Ze was ook erg muzikaal en speelde o.a. gitaar.”

Maar je zat al veel vroeger in de ZWK...

Jos Willems: “Zeker. Al van in het eerste studiejaar bij Herman Jacobs. Je kon in Sint-Norbertus kiezen: bij de scouts of bij de zangers. En mijn ouders lieten ons vrij om te kiezen, maar zoals mijn vader enthousiast vertelde over zijn verleden bij de ZWK, over de kampen, de tochten, de oksalen waarop hij allemaal gezongen had... Er was toen eigenlijk al wel een sfeer geschapen dat je ernaar uitkeek om bij de zangers te gaan.

Dat betekende wel elke ochtend gregoriaans zingen voor de lessen begonnen en tijdens de Advent en de Vastentijd kwam daar zelfs een dagelijkse mis voor. Ik werd op zo'n ochtend door meneer Duysburgh aangeduid als misdienaar. Nooit gedaan. Na de mis fluisterde hij me wel in mijn oor: ‘Je mag tijdens zo'n mis ook af en toe gaan zitten, hoor!’ Wist ik ook alweer!” (*lacht*)

Je beschikt allicht nog over een pak anekdotes uit die periode...

“Ach, dat waren er zovele. Onze Wim heeft nog een tijdje meegedaan aan de poppenkast. Ikzelf iets minder, maar ik moest achter de schermen soms helpen met geluiden, met ‘donder’ ...en we zaten daar in een vast groepje met o.a. Guido de Graeve, Dirk De Graeve, Frank Badisco, Leo Segers...

We gingen ook met een vast groepje van vier jongens fietsen: de vier J's: Jul, Johan, Jan en ikzelf. Ik herinner me dat we eerst de klassieke trektocht met de zangers gedaan hadden in Luxemburg en dat Marc Coremans en zijn vriendin ons vlak daarna onze fietsen kwamen brengen, waarmee we dan nog door Wallonië toerden. Die fietstochten zijn we nog lang blijven doen. Ook toen ik al uit de zangers was, trokken we erop uit met o.a. Guido De Graeve, Julien Van Ael en nog enkele anderen.”

Het waren natuurlijk ook de beginjaren van Radeske in Lichtaart...

“Ja, maar we hebben voordien ettelijke week-ends doorgebracht in Radeske in Sint-Pieters-Lille. Maar dat was werken, een aantal zaken afbreken en nadien nieuwe werkjes opknappen. Op de duur hadden we zo veel afval bij mekaar, dat we ons afvroegen wat we daar allemaal moesten mee doen. Opstoken, was het antwoord. Dus: alles op een hoop en nog een golfplaat daar bovenop. Wat zou er gebeuren met die golfplaat, was de grote vraag. Toen er na een tijd nog niks gebeurd was met die plaat, wilde onze Wim eens uittesten of hij de zaak niet kon versnellen. Hij was op amper twee meter van die golfplaat, toen ze in honderdduizend stukjes uit mekaar spatte.”

Ook in het huidige Radeske hebben jullie zwaar gezwoegd?

“Ik herinner me inderdaad dat we daar met Guido en Jules de ‘remise’ gingen schoon maken. Die stallen waren één smerige boel. Maar ook daar kenden we een ‘accidentje’ met het vuur. De afval werd opgestookt in de open haard, zodat we het tot ‘s avonds laat warm hadden. En hoe groter de hoop gloeiende materie, hoe warmer het werd. Gevolg: de platen van de keuken met fraai bewerkte ribbeltjes, kwamen er allemaal af en ze konden daar opnieuw beginnen. Veel tijd en veel geld kwijt op die manier. Maar we konden het nogal goed overbrengen bij meneer Duysburgh en er werd niet meer over gezeverd.”

De trektochten...?

“Voor mijn eerste trektocht had ons moeder mijn rugzak gemaakt. Waar ging dat rugzakje met dat ventje naartoe. Na enkele kilometers zag meneer Duysburgh dat het zo niet verder kon en de inhoud van mijn rugzak werd verdeeld onder de andere deelnemers, wat dan ‘s avonds weer andere problemen gaf, want wie had mijn tandpasta in zijn rugzak? Hoe dan ook: vanaf dan heb ik steeds zelf mijn rugzak gemaakt.”

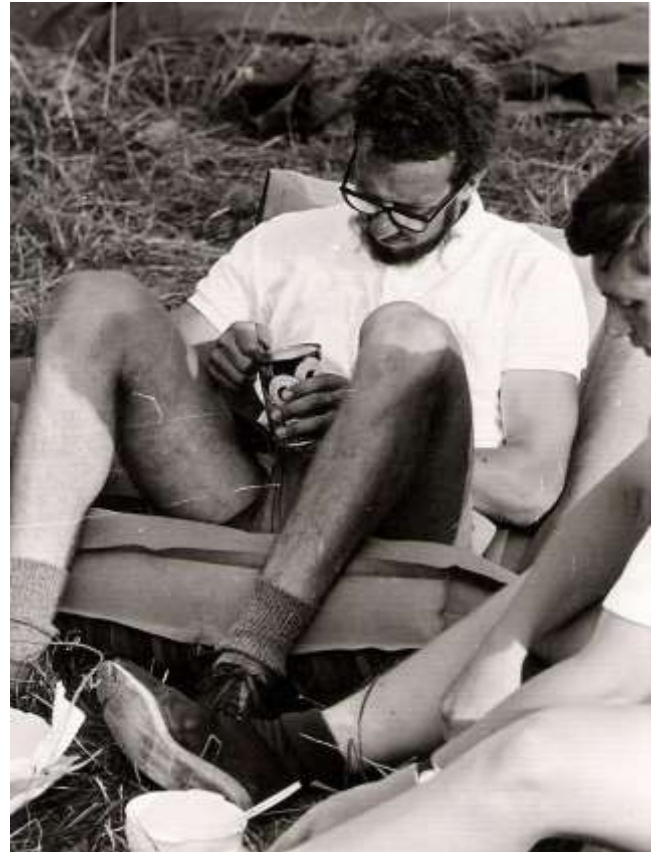
Het slapen op onverwachte plaatsen...?

“Heel veel anekdotes. Meneer Duysburgh, met zijn kruisje goed zichtbaar op de borst, moest dikwijls aanbellen bij boeren of we op de hooizolder mochten blijven slapen voor één nacht. Zalig: in het stro kruipen en dadelijk in slaap vallen van vermoeidheid. Het werd een tweede natuur om onze plan te trekken op dat soort tochten. Ik herinner me dat we in Bouillon ook in een slotklooster van nonnetjes mochten blijven slapen. Cordemoy, als ik me goed herinner. Later heb ikzelf een tijdje met Jan Van Reyssen nog zulke tochten in mekaar gestoken. Het weekeinde

voordien gingen we alles vastleggen, want de tijden waren veranderd en de boeren namen geen risico's meer om mensen toe te laten in het stro."

Vroeger waren er ook uniformen...

"Klopt. Om op kamp te gaan, droegen we een groen hemd met aan de linkerkant een geel schildje. Bij de optredens traden we op met een donkere broek, een wit hemd en een lichtgroene das, en een groen schildje, links op de borst: 'de plaats van het hart'."

Heb je ook deelgenomen aan de optredens in de KVO?

"Ik vond het buitengewoon dat we mee mochten optreden in een professioneel theater. Daar is veel van blijven hangen. Het was leuk om te zien hoe het eraan toeging achter de schermen: hoe verschillende doeken werden opgetrokken en neergelaten bij het wisselen van de scènes. Maar ook dat een repetitie plots kon onderbroken worden wegens een syndicale actie. En ook de hilarische momenten toen de helft van het koor klaar stond om op te treden, terwijl de andere helft in de kelder lustig zat te kaarten, wachtend op een signaal dat er niet kwam."

Nog vele herinneringen aan andere optredens?

"We deden mee aan onnoemelijk veel uitvoeringen en we zaten op heel veel oksalen. Maar ook de sacristie van Sint-Jacob had iets magisch. Er was daar een groot luik onder de grond. Iemand durfde daar ooit in gaan en kwam terecht op een mooie stenen trap, die eindigde in een donker hol. Een week later bracht Guido De Graeve een pillicht mee om de gewelven onder Sint-Jacob te bewonderen met o.a. het graf van Rubens. We kwamen bij indrukwekkende deuren met van die reuzengrote sleutels. We moesten voor de uitvoeringen 's

zondags in Sint-Jacob steeds behoorlijk op tijd komen om onze kleren tijdig op orde te hebben. Eén van de leden kwam echter steeds net op het nippertje toe en dat werden we beu. We hebben toen zijn kled met 100 kleine zwarte knoopjes toegeknoopt met twee gaatjes verschil. Hij is er toen ongeveer een kwartier mee bezig geweest vooraleer hij kon meedoen.”

Wat waren de merkwaardige podia waar jullie hebben opgetreden?

“In de feestzaal van de school hebben we ooit de ‘Jaarmarkt van Sevilla’ opgevoerd, een prachtige soort musical, die geregisseerd werd door Herman Jacobs en Marcel Van Herbruggen en waarvoor we zelfs moesten luisteren naar een mevrouw die ons de dansjes moest aanleren. Vonden we een beetje vreemd. We zijn zeker ook ooit in het Sportpaleis opgetreden: niet alleen het Vlaams Zangfeest, maar ook een avond met allemaal klassieke muziek, waarbij wij het koor moesten versterken in o.a. het Slavenkoor van Nabucco.

Verder herinner ik me ook optredens in zaal Elckerlyc, de Arenberg (met verschillende jaarconcerten) of DeSingel (met musicals, samen met twee andere koren). Het zingen in corona in de kerken vond ik redelijk indrukwekkend. Je moest er vroeg voor opstaan, maar je zong in één van de mooiste kerken die Antwerpen rijk is. Ik weet niet meer of ik de middernachtsmissen met Kerstmis zo leuk vond, maar zeker niet als je de volgende ochtend opnieuw naar de kerk moest voor de mis van 10 uur. Dat was van het goede te veel.”

Op een bepaald moment zag je het niet meer zitten bij de Wandelkring. Wat scheelde eraan?

“De ZWK is gesticht in 1913 en meneer Duysburgh kwam aan de leiding zowat in de jaren '58. Wel, ik vond dat de kring nog altijd op dat beginniveau zat, dat ze was blijven steken. Ze had geen enkele feeling bij de veranderingen in de maatschappij en in de koorevolutie. De leiding van het koor had zeer veel invloed en bestond uit sterke persoonlijkheden, die echter zwaar conservatief dachten.

Natuurlijk, die mensen waren ook het product van hun tijd, maar ik heb me daar toch erg kwaad over gemaakt. Het aantal leden daalde, de gemiddelde leeftijd steeg. Er waren ernstige meningsverschillen, er moest iets gebeuren en ik pleitte voor dialoog.”

Je was voorstander van een gemengd koor?

“Nee. Helemaal niet. Ik was daar zelfs tegen, want ik voorzag dat je dan misschien een aantal vrouwen binnenkreeg, die je liever niet wilde. Bovendien zijn er nog weinig mannenkoren en dat is precies een troef voor ons koor. Waar ik me wél vele jaren ‘ambetant’ in maakte, was de nonchalance bij een aantal zangers, het boyband-gevoel en de wel eens ongedisciplineerde repetities. Ondanks al deze kritische bedenkingen, bleef het koor nog steeds haar goede klank behouden.

Ik vond het soms wel een dikke nekkengevoel, wat me steeds meer frustreerde. Ik heb me daarenboven ook gedistantieerd van heel het katholieke gedoe. Met een beetje meer eergevoel en fierheid had het niveau van het koor nog opgedreven kunnen worden en was ik er misschien wel bij gebleven.”

Moest het koor ook haar repertoire aanpassen?

“Ik had zeker niks tegen het lichtere repertoire. We hebben nog uitvoeringen gezongen met een reeks musicals en dat was best leuk. Er zijn veel gelegenheidskoren, die zoeken naar versterking van een mannenkoor. Daar liggen ook kansen voor de ZWK.”

Je ging zelf zingen bij enkele andere koren...

“Ik ben ook nog muziekschool gaan volgen en af en toe meegedaan met verschillende koren. Eens je in dat circuit geraakt, word je echt wel gevraagd bij kleinere en grotere ensembles. Op die manier kon ik ook twee keer meezingen in de Madeleinekerk in Parijs. De laatste jaren zat ik bij Musica Nova uit Boom. Daar werd gewerkt met een professionele dirigent en zelfs met professionele zangers in het koor. Dat was echt wel op een professionele manier werken ook en ik geef toe dat ik daar meer dan eens op de tippen van de tenen moest staan om te kunnen volgen met o.a. thuisstudie. Dat geeft dan wel voldoening achteraf.

Tegelijkertijd kwam daar bij dat er wel heel veel van zelfstudie werd verwacht, dat louter muziek lezen me iets te moeilijk viel en ik vond dat je je aan iets verbond, dat je het dan ofwel goed moest doen, of dat je er ofwel moest mee stoppen.

Ik geef b.v. wel toe dat ik blij was dat ik cijfermuziek kende. Goed om iets rap te noteren. Mijn nadeel bleek verder te zijn dat ik alleen muziek in ‘do’ kon lezen, anders lukte het niet meer.”

Hoe zie je zelf de toekomst van de ZWK evolueren?

“Geen idee. Ik lees elke maand Eigen Krabbels, ik heb nog wel belangstelling voor hetgeen ze zingen. De kring is op een bepaald moment op sterven na dood geweest, maar door de vieringen rond het 100-jarig bestaan heeft het een nieuw elan gekregen. Het koor behoudt nog steeds zijn volume, er komen nog altijd deftige uitvoeringen, de klank is nog altijd behoorlijk goed en ik heb nog altijd vele vrienden bij het koor zitten.”

Je hebt zelf wel wat te danken aan het koor ook?

“Niet alleen op vriendschappelijk gebied, maar ook gewoon praktisch. In Radeske steunde ooit de kamer van meneer Duysburgh nog op slechts enkele balken. Guido Bontenakel is toen naar mij gekomen en hij zei tegen mij en tegen één andere zanger: ‘Voilà, hier zijn een aantal planken. Jullie gaan hier de vloer leggen. Ik had het nog nooit gedaan, maar elk kwartier kwam Guido kijken en we hebben die opdracht tot een goed einde gebracht. Onder andere vloeren leggen, heb ik daar gelegd, maar helaas weten mijn kinderen dat intussen ook...*(lacht)*.”

Hoe zie jij jouw eigen toekomst verder?

“Er zal zeker veel tijd naar de kinderen (en kleinkinderen) gaan. Sinds ik in 2013 met pensioen ging, miste ik wel het sociale contact en het werken met de studenten. Ik trok er gaarne mee de natuur in. Ik ben ook enkele malen naar de Pyreneeën geweest met een groep mensen die kanker gehad hebben en die

wilden tonen dat ze opnieuw een plaats hadden in de maatschappij. Projecten met die mensen, samen met een vijftal helpers en kinesisten. Zulke dingen trekken me aan.

Verder werk ik graag in onze tuin in Deurne. Oei, die moet ik nog dringend opkuisen. En verder ben ik veel bezig met houtwerk. Ik heb daar ook een aantal machines voor en ook dat is stilaan geweten door de kinderen. Maar ik ben zelf ook wel fier als ik weer eens iets moois gemaakt heb.”

Vragen staat vrij

Ik heb haar nooit iets gevraagd.
Toch was ik een vrij trouwe luisteraar van de mevrouw die het legendarische verzoekprogramma presenteerde.
Niet dat de gedraaide plaatjes altijd mijn ding waren.
Het ging hem ook een beetje om de innemende stem van de mevrouw.
Ze leidde de verzoekjes in met de lectuur van briefjes van de verzoekende luisteraars.
Zonder complimenten, zonder geleerde beschouwingen of wijsheden.
Kortom, luisteren naar de radio had toen iets van een gratis therapeutische sessie.
Voor de verzoekers en ook een beetje voor de andere luisteraars.

U hebt niets gevraagd, maar nu we het toch over muziek hebben.
Stel, u zit ergens in de onderaardse gewelven van Norbertus.
In die kelder, zeg maar, waar de muzikanten van de WK met een natje en een droogje nog wat kunnen nakaarten.
Over de muziek die ze tijdens de repetitie hebben gezongen.
Over de dingen des levens.
En, wie weet, over dingen achter de rug van mensen die niet in de kelder zitten.
Zo heeft misschien wie daar nooit aanwezig is ook zijn verhaal.
Bijvoorbeeld over de muziek die hem nauw aan het hart ligt of die hij maar niks vindt.
Zijn verhaal – mijn verhaal – zou als volgt kunnen klinken.

Mijn vader was bediende bij radiodistributie, de voorloper van de huidige kabelmaatschappijen.
Dus hing er bij ons aan de muur zo'n kastje met een beperkte keuzemogelijkheid.
Zes posten van goede kwaliteit, dat wel.
Dat kastje was verbonden met een luidspreker op een schapje.
Bij ons dus geen gedraai aan een keuzeknop om tussen het gekraak, gepiep, flarden muziek en stemmen in alle talen de gewenste zender op de middenlange- of kortegolf te vinden. In de meeste gezinnen bleef de afstemschaal van het gewone radiotoestel trouwens onbeweeglijk naar Brussel Vlaams wijzen. Wie had er nu een boodschap aan een tuinpraatje uit Beromünster, de nieuwsberichten uit Strasbourg, nasaal getater uit Firenze of een krakerig symfonieorkest uit Wien?
Mijn 'naschoolse activiteiten' – huiswerk maken, lessen leren – werden opgeluisterd door Music while you work, een bekend BBC-programma of door Eine Kleine Nachtmusik, An der Schönen Blauen Donau, het Slavenkoor uit Nabucco en andere easy listening uit de klassieke doos.
Soms zweefde ik met een tango van Malando door mijn Gewijde Geschiedenis of voer ik op De rivieren in België met Chaplins Limelight.
Kandidaten om mijn muzikale opvoeding verder te stofferen werden aangevoerd

door toenmalige toppers als Piaf – La Vie en Rose, – Trenet – La Mer, – Jacques Brel – zoek het zelf maar uit – en Georges Brassens – voor de intellectuelen die uit zijn poëtisch Frans wijs raakten.

Andere vaste klanten in de ether waren een rits crooners als Frank Sinatra met in zijn kielzog de fluwelige keelgeluiden van Dean Martin en ene Bing Crosby die maar bleef doordrammen over een witte kerst, een uitzonderlijk natuurfenomeen trouwens in onze contreien. Zelfs iconen van ‘den oorlog’ raakten maar niet uitgezongen.

The Andrew Sisters boden nog steeds hun vaste prik – Rum and Coca Cola – dingen die bij ons nooit in huis kwamen. En telkens Vera Lynn nog eens aandrang met haar We’ll meet Again – ze deed dat in die dagen bijna onophoudelijk – keken mijn ouders wat sip. Die twee hadden elkaar ‘gemeet’ tijdens de oorlog en ik ben niet helemaal zeker of ze nog vol overtuiging achter dat ‘again’ stonden. Achteraf bekeken. Ook fladderden er met de regelmaat van een klok ‘bluebirds’ uit onze petieterige luidspreker. Dat die vogels nooit Europa aangedaan hebben, laat staan de rotsen van Dover, doet geen afbreuk aan de charme van het lied. Voor de blauwvoeters onder de lezers die het nog niet weten: ook Rodenbachs Blauwvoet is nep. Geen mens heeft de vogel ooit ergens ter wereld zien vliegen, storm of geen storm. Nu ja, er zijn wel meer Vlaamsche strijdlieparen gebouwd op prietpraat.

Verplichte kost in heel wat Vlaamse huisgezinnen werd op zondagnamiddag uitgezonden. Ook wij luisterden naar ‘Opera en Belcanto samengesteld door Etienne Vanneste’, ingeleid door de stevig hamerende zigeuners uit Il Trovatore van Verdi, eveneens kenwijsje van Poppenkast Paljas.

Presley

En toen kwam Presley.

Midden de jaren vijftig.

Iedere jongere en hier en daar een oudere had meteen een uitgesproken mening over The King: ofwel droeg men hem op handen ofwel was men radicaal tegen. In tijdschriften als juke box (met kleine letters, Wim!) en Humoradio werd in de lezersrubrieken zelfs een verbitterde pennenstrijd uitgevochten tussen beide kampen.

Tenzij op een verzamel-cd heb ik geen enkele Presley.

Misschien is nu het moment aangebroken om u deelgenoot te maken van wat ik wel in de loop der tijden in huis heb gehaald, van de muziek die in mijn ogen definitief genade vond. Tot grote wanhoop van iemand heeft mijn smaak zich vertaald in een uitgebreide collectie lp’s en cd’s.

Geen Elvis dus en evenmin, tenzij op een verzamel-cd, al de druktemakers à la Bill Haley, Little Richard en de ontelbare Pelvis-epigonen. Die gasten kwamen trouwens eerst tot hun recht op een jukebox, in een café dus, en dergelijk etablissement heeft nooit veel aan mij verdiend. Ook minder wilde artiesten maakten in die jaren furore.

Mijn tijdgenoten zullen de lijst moeiteloos aanvullen, maar ik beperk me, zonder Wiki-spiekbriefje, tot namen als Pat Boone, Paul Anka, The Everly Brothers,

Connie Francis, Fats Domino, The Kingston Trio, Cliff Richard en zijn begeleiders The Shadows.

Voor Harry Belafonte had ik een grote boon. Zijn Banana Boat Song mocht van mijn moeder zelfs wat luider. (De jongerensound uit die jaren werd door haar onverbiddelijk afgedaan als 'jazz'. 'Kan die jazz niet wat stiller!') Voor de petite histoire en enigszins tot mijn schande: het heeft lang geduurd voor ik doorhad dat Belafonte het niet had over een zekere Theo die op de plantage aan het werk was! 'Day-o', zo'n niveau hadden de lessen Engels op Norbertus nu ook weer niet.

Toen ik een dagje ouder werd – 17 en al lang bij 'de mannen' – kreeg ik van mijn ouders een platendraaier cadeau.

Een mededeling die meteen goed is om een guilty pleasure te onthullen.

(Omdat het nu menens wordt, gebruiken we voortaan wat cursief opdat u een en ander goed in de oren zou prenten.)

Een musical, jawel, *Oklahoma* – de filmversie en nog in mono – werd mijn eerste aankoop. *My Fair Lady* – de theaterversie en mono – volgde binnen de kortste keren.

Omdat radiodistributie ondertussen onze schamele woning tot een testlocatie voor de nieuwste technologische ontwikkeling had uitgekozen, verdween het kastje en konden we voortaan over twee luidsprekers beschikken.

De derde lp – *Daphnis et Chloé* aangevuld met La Valse en Alborado del Gracioso – werd zodoende mijn eerste stereoplaat. Waarom Ravel? Daar zit mijn betreurde vriend Flor W. voor iets tussen. Die had het namelijk in zijn hoofd gehaald om Poppenkast Paljas een nieuw elan te geven en de doldwaze avonturen van de poesjenellen te voorzien van een heuse soundtrack. Zo maakte in een reeks voorstellingen politieagent Pruts zijn opwachting op de tonen van – een fragment uit – die Alborado. Zodoende.

Met Ravel was het hek van de dam.

Er zouden nog (een pak) meer dan 500 lp's volgen.

Klassieke muziek

Voor een goed begrip: wat is klassieke muziek?

Zeer ruim opgevat valt alles wat na verloop van tijd overeind blijft, wat onverwoestbaar blijkt en geen vervaldatum kent, onder de noemer 'klassiek'.

Sommige songs van The Beatles verdienen probleemloos dat etiket.

In meer beperkte zin is het – en zo wordt het door de meesten opgevat – muziek die, zeg maar, op Klara of andere 'ernstige' zenders gedraaid wordt.

Klassieke muziek is per definitie niet 'van vroeger'. In pakweg de 18de eeuw werd de muzikscene niet gedicteerd door mannen als Mozart of Haydn. De man of vrouw van de straat wist nauwelijks van hun bestaan af en had genoeg aan zijn eigen deuntjes en dansjes. Haydn trouwens was zeer bedreven in het recupereren van de wijsjes die hij op straat hoorde. Geen symfonie of strijkkwartet van de man zonder de klank van een dorp of stad. Wie in deze tijden met wat meer vrije tijd zijn zinnen eens wil verzetten, kan ik de liederen uit het Antwerps liedboek, gepubliceerd in 1544, aanbevelen. Ze zijn, waar anders, te vinden op het internet. Een aantal ervan werden zelfs op cd gezet.

Wie heeft me uiteindelijk de liefde voor de klassieke muziek bijgebracht? Alleen de bovengenoemde populaire fragmenten haalden onze huiskamer. Ik kan er niet omheen, maar de WK legde de fond. En het moet gezegd, bij het koor werd ik van dag één geconfronteerd met genres waarmee zelfs de doorsnee liefhebber nauwelijks vertrouwd is. Die luistert niet spontaan naar gregoriaans of polyfonie of naar een mis van Gretsjaninov. Niet dat ik er steeds met hart en ziel bij was. Getuige daarvan het – door mij mede ondertekende – legendarische manifest dat een aantal leden vanuit Zwitserland aan de Kring lieten geworden. Mocht het ook eens wat lichtere kost zijn, was de teneur van het schrijven. De aanvoerder van de rebellen had toen trouwens al lang het initiatief genomen om met een eigen bandje voor die lichtere kost te zorgen. Soit. Op een mooie dag nam mijnheer Duysburgh voor de geïnteresseerden een abonnement op Jeugd en Muziek. Vol goede moed en - soms wat geveinsde - interesse trokken we dan op gezette tijden onder zijn leiding met zijn vieren naar zaal Elckerlyc. Met zijn vieren. (Wat me altijd een beetje verbaasd heeft: het lijstje WK-leden met wie ik ooit eens voluit kon praten over klassieke muziek oogt, eerlijk gezegd, nogal mager.) Het orkest van dienst was De Philharmonie van Antwerpen, een wat veredelde fanfare met blazers die er constant naast zaten. Elk werk werd uitvoerig ingeleid door ene Willy Dehennin en dat was geen overbodige luxe. Bij Strawinsky konden we ons nog iets voorstellen alhoewel zijn *Vuurvogel* - het eerste stuk van het eerste concert - ons wat verbouwereerd achterliet. Namen als Luigi Dallapiccola en Jacqueline Fontyn daarentegen klonk het stel WK'ers – en waarschijnlijk ook de rest van het publiek – volledig vreemd in de oren. Blijkbaar stond in de taakomschrijving van Jeugd en Muziek het promoten van nieuwe sterren aan het firmament. Mijnheer Duysburgh heeft het bij één abonnement gelaten en de sterren zijn nog nauwelijks waargenomen.

De echte 'scholing' in de enorme rijkdom van de klassieke muziek kreeg ik van mijn klasgenoot Ronny M. Nog vóór mijn Ravel lag zijn kamer al volgestouwd met lp's. Daar werd gepraat en, als hij zich de zoveelste plaat had aangeschaft, vooral gezwegen. Muziek is geen behangselpapier liet hij me verstaan, naar muziek moet men luisteren.

Wekelijks trokken we samen naar de Grand Bazar op de Groenplaats waar zich ergens in een verloren hoek de Nationale Discotheek van België gevestigd had (en waar het lief van Jef van Hoof de plak zwaaide.) Ronny keurde en koos, voor zichzelf en ook voor mij. 'Probeer dat eens, en dat eens.' Vaak heb ik geprobeerd, enorm veel heb ik geleerd. De man woont nu aan de andere kant van het Kanaal en als hij me een cadeautje stuurt dan is het niet zelden een stukje muziek.

Wat is er dan uiteindelijk in mijn kast(en) terechtgekomen en wat wordt er met de regelmaat van een klok uitgehaald?

Vragen staat nog altijd vrij.

Het antwoord zal voor een volgende keer zijn.

Onze medewerker reisde naar Engeland voor de Brexit begon

Reizen doe je op twee manieren: je gaat naar een uitgezochte plaats, op een tijdstip dat je past, in gezelschap van eigen keuze, en op de manier die je het best (= meestal financieel) ligt. Dit is de meest aangename manier en die vindt je dus ook overal terug in reisfolders en dergelijke. Maar het kan ook anders.

Wat ik nu vertel, gaat over een dienstreisje zo in het genre van eventjes over en weer naar het “omstreden eiland over het kanaal” en wat begon als een vrij normale verplaatsing, mondde al gauw uit in avontuur, creativiteit en een flinke portie ergernis. En dan was er nog geen sprake van Brexit!

We schrijven winter 1978 en van Shuttle of Eurostar was al evenmin sprake, dus zijn eilandbewoners te bereiken per boot of vliegtuig (zwemmen kan ook, maar in zakenverband wordt deze mogelijkheid nog niet geëxploiteerd).

De firma betaalt, dus vliegtuig op naar Heathrow, dan met pak en zak een uurtje per overvolle metro naar Londen, van station weet-ik-veel per taxi naar de Tower Bridge en daar was dan een kamer gereserveerd. Neen, niet in *de Tower*, hoor ik daar weer vuile tongen, maar in dat ander gelijknamig hotel, met toch iets bete accommodatie, en iets minder verluchting.

De dag voordien was alles nog zo rustig begonnen tot op dat bewuste moment: “Maak dat ge op die vlieger zit, de rest hoort ge wel bij aankomst.” Also sprach... Die *rest* werd dan een weekje “supply-assistance” (een soort administratieve Europech ?) ten overstaan van Engelse leveranciers en transporteurs, met als standplaats de zusterfabriek in Basildon, Essex. Dat was nu wat ze noemen een allesomvattende taakomschrijving en daar moest ik het dan maar mee doen.

Na één dag *assistance* begonnen ze in Antwerpen plots héél duidelijk te worden en de reiskaarten drastisch door mekaar te schudden. Ik moest en zou sito presto naar Harwich. Een lokale dokstaking stak stokken in de wielen.

“Ga daar eens kijken wat dat allemaal is, gij zit daar vlakbij.” Also sprach (nogmaals)...

“Moet ik dan misschien een auto huren ?”

“Hola, hola, wie denkt meneer wel dat ‘m is ...”

Meneer dacht helemaal niets. Ik moest eerlijk toegeven dat ik nu niet precies stond te trappelen van ongeduld om met een compleet foutief geassembleerde

auto me te gaan voegen tussen een volk dat als nationale sport een volkomen legale vorm van collectief spookrijden beoefent. Dan maar liever treintje tuffen. Drie uren sporen zou ik nu niet direct omschrijven als vlakbij. Maar in Antwerpen zijn ze ruimdenkend. Dus vroeg uit de veren en hop, daar gaan we weer.

British Rail, toen nog een overheidsinstelling, heb ik nog (heel) even uit de rode cijfers geholpen, de meest geliefde kleur van vele overheidsdiensten, ook in Engeland. Toch vreemd, want als het op het materiaal aankomt, is zuinigheid troef: Engelse wagons zijn minstens driemaal afgeschreven, ofwel zijn ze daar al lang de tel kwijt.

Ergens tussen Colchester en Manningtree vloog ik eruit voor een aansluiting op een lokaal boemeltreintje. Daar stond ik dan, in dat klein stationnetje, 's morgens in de vroege. Na een kwartiertjes verschenen achter de bocht zeven kleine wagonnetjes, allen netjes op een rij...

(Britisch Rail – Manningtree)

Later heb ik moeten vaststellen dat Engelse normen gewoon anders liggen en dat dit spoorwegmateriaal helemaal geen uitzondering op de regel zou blijven.

Harwich was zo'n typische Engelse uitvalshaven aan de oostkust, met kaaimuren, aanlegsteigers en pontons van rond 1940, nagelnieuw dus, waar - met een beetje verbeelding - mijnenvegers en ander soortgelijk oorlogstuig net afgevaren waren.

(1978 Harwich Dock Navyard)

De "Navyard", ooit waarschijnlijk een bedrijvig stuk vergane glorie van Britse Marine (het woord zegt het zelf), lag inderdaad plat. Staking op z'n Engels, toen nog een berucht en wereldvermaard fenomeen en een niet te versmaden leerschool voor continentale vakbonden. Op enkele uitzonderingen na, waren alle scheepvaartagenturen, loodsen, zeevaartpolitie,

douane en repairshops enz. gehuisvest in afgedankte containers of wat daar tenminste voor doorgaat. Wie wat meer wou, kon een porta-cabin in de wacht slepen, maar stel U daar niet te veel van voor.

In de zomer konden terminal en annex dorp misschien als pittoresk worden omschreven, nu echter vormden de troosteloze lege barakken en hangars en de verlaten en totaal verouderde havenfaciliteiten, alles nog eens extra overgoten door een aanhoudende pletsende regen (klettert gans de dag, enz. ...) het ideaal decor voor een Hitchcock-thriller.

Telefoneren had gekund, ware het niet dat ook de plaatselijke Belgacom solidair was met de dokstakers. E-mail en GSM bestonden toen enkel in de rijke verbeelding van science-fiction schrijvers, en behoorden bovendien tot de exclusieve uitrusting van ene Mr. Spock en diens lotgenoten. Even Apeldoorn bellen, ja dag Jan.

Om 11:00 uur hadden de lokale havenautoriteiten een voorlichtingsvergadering georganiseerd voor de aanwezige verladers en transporteurs en/of agenten. Allen dus al stappend door beslijkte wegen, waar heb ik dat nog gehoord, naar "Barak 6" recht tegenover het hoofdponton.

Barak 6 was één van die vele onverwarmde militaire brouwsels die nu, zeer rudimentair, waren omgebouwd tot burgerdoeleinden. Enfin, 't was er droog, en er was plaats genoeg voor iedereen.

De briefing werd gehouden door een kleurloze flegmatieke Kapitein-ter-Zee-op-rust die duidelijk nog dagdroomde van lange winterkonvoeien naar Moermansk en gewoon onaantastbaar bleek voor kou. Zo'n diepvries type, recht uit de Fish-sticks reclame, ge weet wel.

Na een ruim een uur monotoon blabla over klantvriendelijkheid en service van het havenbestuur en hoe erg ook zij te lijden hadden onder de staking, gevolgd door geknor over onaangepaste werkomstandigheden, lage lonen, gebrekkige infrastructuur (lees 'geen') en ter afwisseling ook nog een brok Britse zeevaartgeschiedenis (wat in godsnaam Nelson en de Slag van Trafalgar nu te maken hadden met een dokstaking in dit boerengat, weet ik nog steeds niet) enfin, na dat uur waren we nog geen stap verder gekomen.

Een teer punt bleek ook de aanwezigheid te zijn van buitenlandse truckers op Engelse bodem. Engeland was op dat ogenblik net begonnen aan de eerste schuchtere toenaderingspogingen om bij de EEG te komen en vreemde eenden gingen met Engelse hapjes lopen, foei zeg.

Al bij al had ik van die viskroket-figuur ferm honger gekregen. Alle aangehaalde argumenten hadden trouwens betrekking op de Britse regering en die was opmerkelijk afwezig gebleven. Het werd iedereen echter wel duidelijk dat een oplossing voor dit conflict nog niet voor morgen zou zijn en dat één en ander een

internationaal karakter dreigde te krijgen. Britannia rule the waves, maar voor hoe lang nog?

Gaan eten in Harwich is een ander avontuur en moet ge meemaken. Kan dit bijzonder aanbevelen als evenement. Van de ruim dertig gerechten op de kaart bleven slechts zes voorradig. "Sorry, sir, we are running out of ..." en dan kwam het. Bleek dat ze zowat alles tekort hadden, een typisch verschijnsel dat later nog zou opduiken (tijdens de winter van 1979 zouden we vanuit de Antwerpse fabriek 20 ton strooizout opsturen om het *Homeland* ijsvrij te houden...).

Na de middag was ik er toch even in geslaagd verbinding te krijgen met Antwerpen. Was misschien beter af geweest indien niet, want die knapen haalden nogmaals de goocheldoos boven.

"Probeer eens één trailer met 6-cylindermotoren af te leiden naar Dover of Felixstowe, dat moet toch te doen zijn, hé."

Een goed idee hebben is één ding, het uitvoeren is een ander paar mouwen. Alle opliggers werden immers reeds enkele dagen door de plaatselijke politie gedeveierd naar een parking buiten Harwich, teneinde het dorp en de terminal niet volledig te blokkeren. Parking was overigens een groot woord. *FC Harwich* zou het volgende seizoen ongetwijfeld een andere locatie moeten uitzoeken, tenzij moddercarch als alternatief werd geprogrammeerd. Kortom, onbegonnen werk om daar een "remorque" uit te plukken. En zelfs al was het operationeel nog haalbaar, dan moest ik nog steeds rekening houden met H.M. Customs and Excise, de Britse douane, want voor deze lieden gold de parking als "buitenland" m.a.w. administratief reeds "exported"!

Elke wijziging moest een welbepaalde wederinvoer procedure volgen, om frisse jongens compleet te ontmoedigen. Ziezo, dus terug naar af.

En eveneens terug de trein op naar Londen, want staking of niet, maar als er om 18:00 uur wordt geblazen, is het gedaan met werken, dus ook met staken, want staken is per definitie een manier van werken, i.e. syndicale logica.

De terugreis Harwich-Londen verliep naar Engelse maatstaven vrijwel rimpelloos zodat ik rond middernacht (Londen by night ho,ho) terug "thuis" was. Snel nog een hap gazongroene reuze-erwten, wereldwijd vermaard én verguisd, en ondertussen nog wat ruggenspraak met Antwerpen. Waren die blij zeg!

"Ga morgen nog maar eens terug, ge hebt toch niets beter te doen, en laat dan maar eens een belletje..."

Voilà, de volgende morgen Harwich, here I come (again).

Ik had me wel voorgenomen een treintje later te nemen, uiteindelijk maakte dat toch niet veel uit.

Kapitein Iglo heb ik niet meer terug gezien; de regen en de modder wel. Toch was er iets veranderd op de terminals. Er werd terug gewerkt! Schijnbaar was er op een ander niveau dan toch nog in extremis een akkoord ondertekend en zou zelfs extra laadcapaciteit worden aangeboden. In normale mensentaal heet dat dan een supplementair schip. Zomaar, van 't schab te nemen indien nodig.

Ik probeer al jaren een vervangauto van mijn garage te versieren bij groot nazicht of iets dergelijks, maar deze mannen slagen erin om op enkele uren, tijdens de nacht notabene, een volledig bemand en uitgerust Ro/Ro-vrachtschip te voorschijn te toveren.

Stel U dat even voor aan het loket van Hertz of Eurorent:

“Juffrouw, mag ik van U een zeeschip met alles erop en eraan a.u.b.? En liefst onder goedkope vlag.”

“Zeker, mijnheer, hier is de sleutel, de tank is vol; gelieve bij het buitenvaren de zeemijlstand op te geven aan de sluiswachter; en heeft U soms ook een klantenkaart?”

Ja, komaan zeg!

Dat extra schip heb ik overigens niet te zien gekregen. Niet dat iemand zulke straffe toeren in twijfel zou hebben getrokken, maar in Stalag 6 lag al een nieuw telexbericht te wachten. Met de ondertussen onmiskenbare stijl:

“Ga eens rap naar Felixstowe, daar hebben we een nieuwe lading geboekt op m/s weet-ik-veel en zorg dat het nu weer niet verkeerd loopt. (!?)”

De Noordzeehaven van Felixstowe is met open weer redelijk goed te zien vanuit Harwich. En door die rode scheepsrompen kan je alle laad- en losoperaties aan de Townsend terminal zelfs met het blote oog goed volgen. Er was echter één probleem: de dichtstbijzijnde brug over de River Stour en de Holbrook Bay ligt in Manningtree, en zelfs met de auto, die ik niet had, was twee uren niet overdreven. Enkel wel te verstaan. Taxi was uitgesloten of ik kon voor de vierschaar verschijnen, dat was zo goed als zeker. Zot zijn gaat nog net, zot doen kan ook, zolang 't maar niets kost.

Eén van de kroket-matrozen had een idee. “Er is hier een loodssloep die heen en weer vaart tussen Harwich en Felixstowe om zeeloodsen en boordpersoneel over te brengen. Normaal worden geen passagiers meegenomen, maar ge kunt eens polsen, hé?”

Een half uur later zat ik midden op een halfopen sloep te luisteren naar het gezwam van een “chef-kok” van boot zus-en-zo en hoe die al ruim dertig jaar op alle mogelijke schepen had gekookt, diens kombuis was zijn heiligdom en zelfs de skipper mocht daar niet in komen neuzen, en wiens bacon and eggs wereldberoemd waren, enzovoort, enzovoort. Daar was ik nu echt blij om. En als ik nog even tijd had, zou hij zelfs uitleggen waarom, ze daar in Engeland toch zo verzot waren op grote groene erwten.

Halverwege de baai maakte de sloep een korte scherpe bocht.

“Om het normale zeeverkeer niet te hinderen”, riep iemand die het scheen te weten. Het enige dat ik wist, was dat dit klein ding, dat vanaf de brug van een zeeschip amper te zien was, gevaarlijk begon te slingeren en te stampen, maar “mijn” chef-kok bleef maar doorzeuren en aan zijn adem was duidelijk te merken dat hij de voorbije dertig jaar ook nog andere elementen van de zeevaart had geleerd.

(1978 Port of Felixstowe)

Felixstowe kan nog het best worden vergeleken met Zeebrugge en eens voorbij de strekdam, tuftte het bootje verder in wat in zeemanstaal doorgaat voor kalmer water. Een specifieke aanlegplaats was niet voorzien, alle Ferry-personeel wordt normaliter aan de gangway van een zeeschip gedropped. Om op de terminal zelf te komen, zat ik echter helemaal verkeerd.

Wie komt er nu langs de artiesteningang binnen. Juist!

“Spring er maar uit zodra wij aan de trappen komen.”

Ik zou direct ondervinden wat die man daarmee bedoelde.

Eens ter hoogte van een kleine betonnen constructie-in-vergevorderde-staat-van-ontbinding bestond de truc erin om één van de trapjes uit te kiezen en dan op het gepaste moment net vóór de volgende golfslag snel en soepel als een lenige jonge hinde tussen schip en wal te wippen met het oog op een (verticale) droge landing.

Zal toch nog enkele keren moeten oefenen, want van de combinatie ver- en hoogspringen had ik niet veel kaas gegeten. En aan dat lenig hingededoe moet nog worden gesleuteld. Enfin, ik stond terug op Engelse bodem.

Afspraak voor de terugreis na 60 minuten “same place” Prachtig vooruitzicht!

Wie ooit één terminal heeft gezien, heeft ze allemaal gezien. Grauwe, schaars verlichte terreinen, waar wind en regen vrij spel hadden, (waait de wind door alle velden...) met vreemde spookachtige vehikels die in en uit vrachtschepen rollen in functie van een of ander laadpatroon en dichtbij een compleet onverstaanbare conversatie per walky-talky voeren.

Raar wereldje, neem dat maar aan.

Ik besepte wel dat het intussen allemaal zeer snel zou moeten gaan. Het begon ondertussen reeds flink te schemeren en de klok tikte onverstoord verder. Ik was echter totaal onaangekondigd op een private terminal “binnengedrongen” (

Schalkse Ruiters anno 1978), en dan nog wel langs de minst voor de hand liggende kant. Is het nu net daarom, dat weet ik nog steeds niet, maar 't moet zijn dat deze act-de-présence toch een speciale indruk heeft nagelaten want binnen het uur zaten "mijn" motoren goed en wel aan boord. Vóór General Motors en aanverwante metaalverwerkende familie. Het binnenpretje zal niemand mij kwalijk nemen.

Voilà, mission accomplished, en na een korte afscheidsborrel vanwege de operations manager (in 't Antwerps heet dat gewoon chef-marqueur), een man met gelukkig veel gevoel voor humor, werd het hoog tijd om de aftocht te blazen en als een dief in de nacht te verdwijnen, wat al veel vlotter verliep dan een uur voorheen. Nu weet ik waarom zeelui al eens een borreltje drinken.

Het was ondertussen reeds 20:00 uur en pikdonker op de rivier toen de havenlichten van Harwich opdoemden. Dat was reppen geblazen, want de laatste trein richting London vertrok om 20:18 en het station lag nu niet direct in de buurt. Zo een soort Kontich-Kazerne.

De oplossing kwam echter uit onverwachte hoek van een stuurman. Dat boemeltreintje bleek nl. steeds een extra halte in te lassen in "Parkeston Quay", vlakbij de steigers van "Stena-Line". "Als Meneer seffens nog eens wil springen, dan zal ik tot Parkeston Quay varen; is slechts kleine moeite,... en 5 £ extra."

(Parkeston Quay)

Meneer zou dus nog eens z'n nummertje opvoeren. Och, ge geraakt dat op den duur gewoon.

Om 20:30 zakte ik half onderuit op de houten banken van het wagonnetje, en genoot van elk moment in de beslotenheid van het veel te warme coupé. Een klein stukje hemel op aarde, een mens is rap content, nietwaar?

Het was donderdagavond, half negen en ergens in de kelders van een verlaten gebouw zo'n 300 kilometers oostwaarts, in die andere havenstad aan de overzijde van het Kanaal, kwam nu een groepje goedlachse vrienden bijeen om, zoals generaties voorheen, een uniek geheimschrift te ontcijferen en prompt daarbij alle muzikale stembanden los te gooien. Met een zucht viel ik in slaap...

Angst

Als angst het bangst is
als je voor een ander vreest
en doodsbenauwd om iemand bent
dan ben ik van mijn leven
nooit zo bang geweest.

Als eenzaamheid is
dat je angstig afstand houdt van dierbaren
omdat je voor hun leven vreest
dan heb ik mij nog nooit
als zo alleen beschouwd.

Wie voor zijn eigen vrijheid vecht
die sneuvelt morgen.
Wie zich wil redden
moet voor ieder ander zorgen.

Ilja Leonard Pfeijffer, Pandemie

(Geciteerd in 'Ze zijn ons vergeten' van Peter Mertens)

Retro voor het goede doel

Naar jaarlijkse gewoonte zou er in dit januarinummeer een uitvoerig verslag dienen te staan over de zangers die voor het goede doel enkele centjes bijeensprokkelen tijdens hun stroomtocht door de Antwerpse middenstad.

Zingen voor het goede doel is door onze 'Meneer' met de pap- en de pollepel ingegeven. Denken we maar eens terug aan de talrijke concerten die we hebben uitgevoerd en waarvan de netto opbrengsten voor een ZWK-missionaris bestemd waren.

Wanneer de vele kleine centjes van ons zogenaamde 'missiebuske' ("EK Januari 2017) de limiet van 1.000 Bef. bereikt hadden, zorgde ons vriend Warre Leys er ook voor dat deze terecht kwamen bij de mindervalide kinderen van het Sint-Jozefinstituut op de Luchtbal.

Maar wanneer de frequentie van de hoogmissen afnam, daalden ook de opbrengsten. Al was dit hoogstwaarschijnlijk niet de belangrijkste reden maar vanaf december 2006 kreeg het initiatief van ons 'straatzingen' meer en meer vorm om dit uitdovende buske weer te spekken.

Nadat de nodige formaliteiten vooraf met de stad Antwerpen in orde waren gebracht, verzamelden we voor een soort 'generale' repetitie de laatste zaterdag voor Kerstmis om 13 uur thuis bij één van onze Antwerpse zangers.

Na Johans verhuis met zijn kroost naar LO, waren we traditioneel welkom om de kerstsfeer op te snuiven bij Walter en Lutgart Goossens in de Keizersstraat.

Aldaar namen we tijdens een hapje en een 'wit' drankje het repertorium door om ons voor te bereiden op de koude en soms natte trip door de winkelwandelstraten.

De ervaring leerde ons dat het beter was om eenzelfde plekje uit te kiezen op het bevolkte uitgestippelde parcours, Eiermarkt-Wilde Zee-Wapper-Meir, dan om ons steeds te verplaatsen.

In december 2015 werden we zelfs even binnengeropen in een kledingszaak om een 'privé'-concertje te geven.

Of wij er oorzaak van waren of niet, maar in 2016 stond dat pand leeg.

Vroeger beëindigden we onze trip ergens op de Meir aan de C&A, maar in onze laatste editie geraakten we niet verder dan voor een apotheek op de Eiermarkt.

Het goede weer, de juiste locatie en de fun in het zingen deed vele, zelfs buitenlandse, geldbeugels open gaan.

Beleef nog even mee met onze kleine montage van onvergetelijke momenten op de bedeltochten voor een goed doel in 2012 (gsm-filmpje Guido Mertens) en in 2019 (video-opname Frans Switsers).

Een hoogstaand concert mag je nu echt niet verwachten. Maar als je bemerkt dat wij er ook pret in hadden dan zal je vast en zeker de fouten, de valse noten en nog vele andere onvolmaaktheden er ook met plezier bij nemen.

Als ons bestuur in december 2021 geen Kerstconcert programmeert in die periode dan zijn wij, ingeënt tegen Covid-19, terug van de partij om een goed doel te steunen.

De in 2019 aangetroffen wensen van die apotheek zullen we dan verschuiven naar december 2021.

Scholen
en
doe
ze
nog
eens
vol.

Drukknop naar de
straat zangerst

Toch zingen in 2020 !

Om de gekende redenen kon ons jaarlijkse kerststraatzingen niet plaatsvinden.

Maar.... Om de vzw Feestvarken toch niet in de kou te laten staan, heeft mijn zoon Stefan de fakkel een beetje overgenomen door het geven van een coronaproof 'livestream' concert(je) op zaterdag 19 december 2020.

Met een andere muziekeuze en een beperkte bezetting was de opbrengst toch behoorlijk: liefst 415 euro werd gedoneerd aan vzw Feestvarken.

Je kan de 'livestream' nog terugzien op volgende link:

https://www.youtube.com/watch?v=w6Y_4VacRpM

en uiteraard kan je ook de vzw nog altijd steunen. Meer info op

<https://www.feestvarkenvzw.be> .

Een trotse papa Guido.

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen ***FSMA***
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Weet je dat...

...wij zowaar een honderdjarige in onze (supporters)kring mogen begroeten: pater Jan/John Van de Paer zorgde voor dit kunststukje, zelfs al woont hij al jaren in het Amerikaanse klooster van Arlington en is hij zowat de buurman van Donald Trump in het nabijgelegen Washington DC. Hartelijke felicitaties van de ganse Wandelkringfamilie!

...ons aller pianiste Stefaniya met de hulp van o.a. een aantal zangers verhuisde van Mortsel naar het rustige en nog groene Deurne.

...niet ver daar vandaan ons lid Guy Davidson helemaal alleen in zijn kamertje met veel plezier wacht op een telefoontje op 03/3604039 of op een kaartje op het adres van De Pelikaan, Bosuilplein 8, Kamer 173, 2100 Deurne.

...we voor een stevig coroniaan s dilemma staan om de derde vraag van E.H. Meulepas (vroeger o.a. pastoor in Sint-Jacob) te kunnen vervullen.

...Eliane Rodrigues, de echtgenote van ex-zanger Nest Smeets, samen met muzikanten van het Nationaal orkest van België en illustrator Grégoire Pont, zorgde voor de samenstelling van een bijzonder mooie animatiefilm voor jong en oud: "Wintersuite" op de muziek van Maurice Ravel. Tik Wintersuite in op jouw computer/lpad en je kan het bewonderen.

...onze school een nieuwe directeur lager onderwijs heeft, luisterend naar de naam Peter Crauwels.

...diezelfde directeur met zijn leerkrachten al dadelijk begon met een actie: "breng een dekentje voor onze leerlingen", want omdat de leerlingen van Toermalijn (Sint-Norbertus lagere school) de Coronamaatregelen goed willen opvolgen, is er ook verluchting nodig in de lokalen en dat zorgt soms voor bibberende lijfjes bij de 150 leerlingen. Wie nog dekentjes op overschot heeft, kan ze altijd bezorgen op de school: Amerikalei 47.

(GVA 9 december 2020)

...ramen niet heel de dag moeten open staan om goed verluchte lokalen te hebben.

...het sluiten van cafés en restaurants tot gevolg had dat sommige leden en oud-leden hun huwelijksjubileum niet uitgebreid konden vieren.

...omgekeerd het wegvallen van de nieuwjaarsdrink in onze kring, ook nadelige gevolgen heeft voor de horeca (geen hapjes, geen drankjes) en voor de lokale hotels in de buurt, want nu dienen ze geen gasten van buiten 'de parking' op te vangen. CVdW is er het hart van in.

...we heel wat originele kerst- en nieuwjaarswensen ontvingen van vele leden, maar ook van o.a. Willem en Rita De Cock, Liliane Stinders (weduwe van Herman), Simone Mols, Herman Jacobs, e.a.

...we originele nieuwjaarskaarten vonden in de 'lokale boekenhandel' De Markies (Hoogstraat, Antwerpen), met o.a. volgende tekst:

“Twie duuzend twingtig was na effenaf maa joar ni sé,
Twingtig twingtig kloenk al wa loesj vonnek toeng,
Oep e joar woarin da we terug oep olle smoel meuge zien,
Benieft ofda gij mij teneuste joar nog goad erkenne mé mijn bakkes bloot?”

...in tijden van lockdown er één zekerheid was: tram en bus van De Lijn reden wél.

...de tijden van lockdown voorbij zijn en de vraag is: 'Rijden er wel trams of bussen?’

...WhatsApp ook gekend is bij vele actieve leden en dat er nu ook een groepje aangemaakt werd door onze voorzitter? Wat moet een voorzitter van een koor anders doen in deze dagen?

...Tony en André dingen om de prijs van meeste berichten versturen via WhatsApp. We hebben het hier dan niet altijd over de kwaliteit. Dan lees je beter de berichten van Bart, die steeds origineel uit de hoek komt.

...het evacuatieplan en alle nodige keuringen voor een nieuw attest brandveiligheid in orde werden gebracht door de werkploeg van Radeske. Herinneren jullie je ook dat dit nu net de oorzaak was waarom Radeske voor de verbouwingen gesloten werd...en er iemand uit was op subsidies. Nu, we kunnen 'meneer' gerust stellen...het gaat héél goed met Radeske! De werkploeg, ondersteund door de hele kring, blijft de droom waar maken.

...een aantal kerstliederen van ons koor via Koor&Stem en Youtube te beluisteren zijn: https://www.youtube.com/user/koorenstem/playlists?view=50&sort=dd&shelf_id1

6 januari - Drie Koningen

Alleluja... <https://youtu.be/t3itzlHqcCA>
de vaccins zijn in aantocht!

Zondag 23 mei 2021

RADESKE – 50 jaar + 1

Werkten mee aan dit nummer:

Johan Clerckx, Marc Coremans, Jos Willems, Rik Neel, Tony Ah Munn, Jenny Backx, Guido Mertens, Ludo Engelen, Marc Mattheussen, Walter Goossens, Luc Korthoutd, Guido De Graeve, Marcel Coppens (v.u.).